

[Kofod-Svendsen]

Forberedelsen til EF's indre marked synes vi også er for ringe. Der er sat en pulje af – er det ikke 1,7 mia. kr.? – og man vil sætte benzinafgiften ned. Men hele dynamikken i EF's indre marked synes vi der er tænkt for lidt på. Man har fokuseret for meget på at sætte personbeskatningen ned, men der er også en afgiftsharmonisering, hele momsområdet. Vi har nævnt differentieret moms som en af løsningsmodellerne. Der er tænkt for lidt på det.

Når det gælder arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitikken, er vi enige i, at der virkelig er behov for en intensiv uddannelsesindsats. Vi er også enige i, at arbejdsmarkedets parter må have et større medansvar for den øgede arbejdsløshed, arbejdsmarkedets parter i givet fald skaber ved at indgå uansvarlige aftaler. Den hovedtanke er vi enige i, men vi må nærmere vurdere, hvilken af de modeller der er skitseret i hvidbogen vi skal vælge.

Muligheden for øget deltidsarbejde, som Venstres ordfører, hr. Ivar Hansen, var inde på, er vi også varme talsmænd for. Under de videre forhandlinger vil vi lægge overordentlig stærk vægt på, at muligheden for deltidsarbejde, arbejde på flekstid, bliver udbygget, ikke mindst af familiepolitiske grunde. Det er også en måde at få gjort familien synlig på i hele denne plan, at der virkelig skabes mulighed for, at det enkelte familiemedlem kan have tilknytning til arbejdsmarkedet og samtidig få mulighed for samvær med børnene.

Så omtalte statsministeren i sin besvarelse ulandsindsatsen, og vi er meget godt tilfreds med det ulandsforlig, der er indgået. Vi lægger vægt på, at vi ikke blot øger vores bistand pengemæssigt, men at vi sandelig også øger kvaliteten af den bistand, vi yder. Vi mener, at med det forlig er der lagt op til et helt rigtigt signal. Vi tror, der er gode muligheder for, at de øgede midler, vi giver, bliver brugt endnu bedre for dem i Den Tredje Verden, som virkelig har brug for vores indsats. Vi vil fortsat arbejde stærkt på, at så mange midler, som det er hensigtsmæssigt og naturligt, bliver kanaliseret gennem private organisationer.

Nu står vi foran et EF-valg, og det er vores klare motto, at vi vil gøre EF bedre. Også de EF-debatter, vi har haft her i folketingsalen, også drøftelserne i Markedsudvalget har vidnet om bred opbakning bag den EF-politik, vi fører, og det hilser vi fra Kristeligt Folkepartis side velkommen.

Vi mener, der er en række opgaver, som løses bedst i EF. Men der er andre opgaver, der løses bedre i Danmark. Men så skal vi sandelig også løse dem her. Det er ikke et spørgsmål om at overføre så megen suverænitet som muligt til EF. Det er ikke vores linje. Vi står for en jordnær, praktisk EF-politik.

På miljøområdet er der en række væsentlige problemer, som ikke kan løses nationalt. Vi må gøre det i en bredere sammenhæng. Tilsvarende ønsker vi at udbygge EF's samarbejde med den tredje verden, så EF virkelig giver sit væsentlige bidrag til at udjævne den velstandskløft, der er mellem de rige og fattige lande. Og så ønsker vi, at Danmark fortsat er brobyggeren mellem Norden og det øvrige EF.

Om udenrigs- og sikkerhedspolitikken vil jeg gerne sige, at her i slutningen af 1980'erne synes risikoen for en omfattende krig at være mindsket. Det skyldes et stadig bedre forhold mellem supermagterne. Denne tendens synes at kunne fortsætte ind i 1990'erne.

Selv om våbenkapløbet ikke kan anses for ophørt, er oprustningen på en række væsentlige områder stagnerende. Samtidig kan der iagttages en tendens i retning af egentlig nedrustning. Dette er bl.a. kommet til udtryk i en række våbenkontrol- og nedrustningstiltag, først og fremmest INF-aftalen, hvorefter teknisk avancerede våbensystemer destrueres, men også i START-forhandlingerne, hvor der synes at være gode udsigter til en aftale om halvering af de strategiske atomvåben. På det konventionelle område er der indledt forhandlinger om konventionelle væbnede styrker i Europa samt om nye tillids- og sikkerhedsskabende foranstaltninger.

På menneskerettighedsområdet har der i Sovjetunionen kunnet konstateres visse fremskridt.

De to supermagter har endvidere nærmet sig hinanden i relation til en række regionale spørgsmål, og der synes at være en tendens til vigende supermagtsinteresseindblanding i regionale konflikter. Denne tendens kan betyde en styrkelse af FN som konfliktløser.

Endelig er der mange tegn på, at staterne tvinges til et mere omfattende internationalt samarbejde. Det sker i erkendelse af den øgede gensidige afhængighed i relation til de globale trusler af ikkemilitær karakter som økologisk balance, underudvikling og befolkningsekspllosion.